

ЕВАНГЕЛЬСКИЙ

„БЛАГОСЛОВИ, ДУШЕ МОЯ, ГОСПОДА,
І ВСЕ ВНУТРО МОЕ — СВЯТЕ ІМЯ ЙОГО!

„ПРОСЛАВЛЯЙ, ДУШЕ МОЯ, ГОСПОДА,
І НЕ ЗАБУДЬ УСІ ДОБРОДІЙСТВА ЙОГО!”

Псалтьма 103:1, 2

Vol. XXX — No. 11-12

ЛИСТОПАД-ГРУДЕНЬ (November-December) 1970

The "PILGRIM EVANGEL," a religious magazine; official organ of, and published by the Ukrainian Branch of the Assemblies of God, Inc., 9 East 7th Street, New York, N. Y. 10003. Editor Joseph J. Matolina.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІДДІЛ ГРОМАД БОЖИХ — Презвітер Йосиф І. Матоліна, предсідник; Іван Кішеник, секретар-скарбник. Уряд: В. Пащак, П. Дмитраш, С. Марущак, Н. Кость, Л. Курян.

ПЕРЕПИСКА: Всі листи і все, що торкається „Євангельського Паломника” просимо надсилати на адресу: Ukrainian Branch, Assemblies of God, 9 East 7th Street, New York, N. Y. 10003.

ПЕРЕДПЛАТА НА ЖУРНАЛ: В Злучених Державах Америки і заграницею: чотири долари (\$4.00) на рік американськими грішми. Висилайте гроші через U.S.A. Postal Money Order або банковим чеком.

Псалтьма 67:6, 7:

„ЗЕМЛЯ ДАЄ ПЛОДИ СВОЇ; БОГ, НАШ БОГ, БЛАГОСЛОВИТИМЕ НАС”.

„БОГ БУДЕ БЛАГОСЛОВИТИ НАС, І ЦІЛА ЗЕМЛЯ ВІД КРАЮ ДО КРАЮ БУДЕ БЛАГОВІТИ ПЕРЕД НИМ”.

ТЕРПЛЯЧЕ НЕСІМ СВІЙ ХРЕСТ — З ТРІЮМФОМ ПОНЕСЕМО ВІНЕЦЬ ЖИТТЯ

1 К. Мойс. 41:14-45

Біблія говорить нам про вірність Йосифа Господеві... До призначеного часу Йосиф все ще не розумів причини своїх тяжких страждань та довгого ув'язнення. Але по довгому терпінні й вірності Господеві, він побачив „кончину Господню” (Якова 5:10, 11). „Ось ми звемо блаженими, хто терпів...” Себто, він пізнав причину свого терпіння. „За взір тяжкої муки і довгого терпіння прийміть, браття мої, пророків, що глаголали ім'ям Господнім”.

Біблія каже нам теж: „Бачив ти коли чоловіка зрученого в справах своїх? Такий буде перед царями стояти” (Прип. 22:29). Бог призначив Йосифа бути правителем в Єгипті.

Читаемо в 1 К. Мойсея, 41-ий розділ, о снах Фараона царя єгипетського. Не всі сни мають Божественне призначення. Деякі є наслідком праці стурбованого ума, інші спричинені нестравністю шлунку. Але сни Фараона прийшли від Бога з певною метою, а саме: У Канаані жила вибрана родина, що мала дати початок вибраному народові. Передбачаючи голод, Бог мав намір переселити цю родину до родючої провінції в Єгипті, щоб дати їй змогу розвинутися у великій народі. Тому Він післав сни, щоб попередити Фараона про надходячий голод і одночасно зробив так, щоб Йосиф був тим, хто ті сни мав роз'яснити і за те мав бути підвищеним до такого становища, щоб міг взяти під свою опіку вибрану родину.

„І сталося уранці, стрівожився дух його” (1 К. Мойс. 41:8). Фараон був могутнім царем і мав силу над життям і смертю своїх підданих; всяке його бажання було наказом; багатство і людська сила належали йому. Все ж таки він був запоморочений своїми власними снами і мусів кликати на допомогу невідомого жидівського невільника. З того можемо навчитися. Не дивлячись на свою мудрість та силу, ніхто з людей не є самовистарчальним; кожний потребує допомоги інших. Не дивлячись на науку та цивілізацію, людина все ще стоїть перед не-

відомим. У цьому світі є сили, яких вона не може контролювати. Пізнання того повинно робити її смирною та спонукати її покладатися на Бога, Котрий є найвищим захисником людини.

„І пославши скликав усіх віщунів єгипетських... І розказав їм Фараон свій сон, та й не було нікого, щоб умів його витолкувати Фараонові”. Немає нічого дивного в тім, що вони не могли того сну пояснити. Це було Божею вољею, щоб вони того не розуміли і тим підготовили нагоду для його власного відгадувача — Йосифа.

Мудрі люди віддавна ламають собі голови над поясненням всесвіту; і хоч вони вже вияснили багато речей, людський розум все ще далеко від повного та задоволяючого пояснення того, що було тисячі років тому. Як Бог післав Йосифа до Єгипту бути тлумачем людських снів, так само Бог післав Ісуса Христа Сина Свого у світ, щоб Він кинув світло на людські життєві проблеми та спас кожного, хто увірвє в Нього (Іоана 3:16, 17).

Хочу звернути увагу на стурбованого Фараона та безпомічних мудреців, що зрушили пам'ять Фараонового дуки винарського. „Озветься ж дука винарський до Фараона: Мушу спогадати кривду мою”. Далі слідувало оповідання, як Йосиф розяснив сни йому та іншому урядникові Фараоновому. Тут нам сказано, що спогад дуки винарського мав три причини:

1. СИЛА ПАМ'ЯТИ. „Мушу спогадати”. Після довершення злого вчинку, пам'ять може на деякий час притупитися, але зрештою вона колись пробудиться. „Не легко пригадувати свої помилки”, пише Спориджен. „Маємо особливі причини, чому ми їх не радо пригадуємо...” Але коли Слава Божа вступить в людину, вона буде молитися, щоб не забути своїх помилок. Також буде просити Бога, що, якби навіть забула деякі свої добri прикмети, які, як її здавалось, були колись в ній, то щоб не забула свої недостачі, гріхи, пропущення та проступ-

ки, щоб вони завсіди стояли перед її очима, робили її смирною та заставляли її шукати помилування”.

2. СИЛА ПОРІВНЯННЯ. Людина може ховати свої помилки і гріхи, або може забути про них на деякий час, але цілком певно прийдуть обставини, що повернуть її лице до минулого (1 К. Мойс. 42:1-21; 1 Цар. 17:17, 18; Йоана 4:16-18). Сон Фараона пригадав винареві його власний сон; а це в свою чергу спричинилося до того, що він спогадав на Йосифа. Завважте, що, хоч винар сам не міг пояснити сон Фараона, все ж таки, він сказав йому хто це може зробити. Чи пам'ятаєте, як вам Євангелія була післана? Чи не хочете ви подати її іншим? Якщо не можете проповідувати, якщо не можете робити особисту роботу для Господа, то поможіть підготовляти інших для проповідування Христа.

3. СИЛА СУМЛІННЯ. „Кривду мою”. Винар має тут на увазі свою провину перед Фараоном, можливо й те, що він забув про Йосифа. Деякі люди стараються приспати своє сумління, деякі вважають своїм завданням робити злі вчинки, інші просто вбивають своє сумління. Але слуга Фараона правильно поступив. Він послухав голосу свого сумління, визнав свою помилку і направив її, скільки міг. Визнання чи покаяння є добрим для душі, але тягарем для тіла. „Я помилявся”, це одно з найтяжчих признань.

Любі друзі, зверніть тут увагу на покликання в'язня (1 К. Мойс. 41:14-16). „Пославши ж Фараон, приклікав Йосифа. І виведено його негайно з хурдиги. І острігся він і перемінив одіж на собі, і прийшов до Фараона”. Прийшла нагода для Йосифа: Коли стрілки Божого годинника прийшли на своє місце, двері в'язниці відчинилися, а з цим і двері нагоди. Випробування Йосифа було довге, але тепер Господь сказав: „Досить” (Псалтьма 105:17-22). Післав перед них чоловіка, проданого як невільника, Йосифа. Кайданами були сковані його ноги; життя його було в залізних путах, поки не сповнилось слово його. Слово Господнє виявило чистоту його. Післав цар, випустив його владика народів і визволив його. Поставив його господарем над своїм домом, і правителем над усім маєтком своїм. Щоб князів його здергував, як знає; і старших його розуму навчав. Слово Господнє випробувало Йосифа віру і надію, а

тепер всі таємниці його тяжких переживань прояснилося.

Одного дня кожна вірна дитина Божа опустить цей темний в'язничий дім, що називається світом, і стане перед Богом, де всі таємниці Провидіння будуть ясними. „Тепер пізнаю від часті, тоді ж пізнаю, яко ж і я пізнаний” (1 Кор. 13:12). Написано: „Не доторкайтесь моїх поманників, і не творіть злого пророкам моїм” (Псалтьма 105:15).

Могучий Фараон хоче навчитися від невільника та ще й в'язня. Той, що на найвищім становищі, мусить бути готовий вчитися від того, що на становищі найнижчім. Мудрістю не можна погорджувати лише тому, що вона находиться в якісь смирній та невідомій людині. Християнин не має оцінювати дари по особі, але особи згідно з їх даром. Фараон певно вважав, що Йосиф є професіоналом у тлумаченні снів, що себе вдосконалив у тому. Але Йосиф, не дбаючи за свій власний інтерес і не боючись людських страхіть, відповів: „Не я, ні! Бог дасть Фараонові відповідь упокійну”. Ніхто з людей не є придатним для оголошування дарів Божих, якщо він не почується в повній безпомічності без Бога.

1 К. Мойс. 41:17-36. Йосиф заявив, що значення сну має бути таке: сім років добробуту, а за ними будуть слідувати сім років голоду, що може зруйнувати край. Йосиф дав Фараонові знання щодо майбутнього, але саме знання не вистарчало. Потрібно мудрості, себто здібності те знання використати. Тому то Йосиф говорить Фараонові, як треба приготуватися до голодних років. Одна п'ята частина продуктів семи врожайних років мусить бути відложена до комор, щоб потім, як прийде голод, було що роздавати людям. Це є добра порада і для духовного добробуту. Ото ж не зупиняймося в пошукуванні Бога, але приготувайтеся до дня випробування.

На закінчення статті скажемо: Шановні читачі Євангельського Паломника! Завважте нагороду для Йосифа. Швидка зміна: Протягом кількох хвиль невільник і в'язень став прем'єр-міністром держави Єгипту. Що нам це нагадує? 1 Кор. 15:51, 52: „Ось тайну вам глаголю: Всі не впокоїмось, всі ж перемінимось. У хвилину, у миг ока, за останньою трубою — бо затру-

(Закінчення на стор. 8-ї)

ЩО ЦЕ є ОВОЧ?

Таке питання постає, коли роздумуємо над п'ятнадцятою головою Євангелії Йоана. Предметом її є приношення овочу на славу Бога Отця. Господь сказав Своїм учеником: „Я вибрав вас, та й настановив вас, щоб ви йшли і овоч приносили, і овоч ваш пробував”. Перед тим Він сказав, що ученики це, мов би, вітки, що їх відтинають, коли вони не родять овочу, а коли вони родять овоч, то обчищують їх, щоб більше родили. Все на те, щоб в тому прославився Отець; бо це є призначення всіх тих, що є учениками Господа Ісуса Христа.

Тому це важне, щоб знати якнайточніше, що це є овоч.

Був час, коли я думав, що овочем є кількість осіб, що відродилися внаслідок свідкування ученика про спасення. Але потім я почав сумніватися, чи це ціла правда. Тепер я переконаний, що Господь мав тут на думці радше **характер** ученика, не навернення внаслідок його свідкування.

Розгляд тексту

Я гадаю, що розгляд відносної частини Євангелії підтверджує цей погляд. Який не був би цей овоч, він є наслідком перебування ученика в Христі і Христа в ньому. Це може привести до навернення інших, але первісним наслідком буде навернення самого ученика, повна зміна в його характері. Він, природно, стане іншою людиною, бо довершився в ньому цілком інший порядок речей — Христос увійшов в його життя. Якщо він виконає потрібні умови — затяме добре, перебування в Христі і Христа в ньому — він стане так само інакшим, як інакшим є сам Христос від учеників щодо Своєї природи.

Читаємо: „Вже ви чисті через Слово, що Я глаголав вам”. Ніж, що обчищує дерево, зробив своє діло. Мертві і непродуктивні вітки усунені. Внаслідок того постала очевидна пустка. Нема нічого приємного для ока. За те є надія на овочу. Це, без сумніву, відноситься до характеру. Слухайте, що каже Слово: „Явилось бо благодать Божа спасительна всім лю-

дям, навчаючи нас, щоб відцуравши нечестя і мирських похотей, розумно і праведно і благочестиво жили ми в нинішньому віці”. Це є тільки коротке підsumування більшої кількості різних описів того, чим ученик був перед відродженням і яким він повинен стати після того. В тому є підтвердження погляду, що, коли Господь говорив при цій нагоді, яку розглядаємо, про овоч, Він мав на думці характер ученика.

Цілість тексту

Крім того, з цілої розмови нашого Господа з учениками, що міститься в 13-16 Євангелії Йоана, як і з молитви Господа до Отця, що находиться в голові 17, виникає ясно, що овоч, що його має дати ученик, відноситься до його характеру.

Розглядаючи ті голови, бачимо, що Господь хотів дати ученикам оці науки:

1. Покора. Хоч Господь Ісус Христос знов про те, що „Отець все дав у руки Йому” та що Він прийшов від Бога і пішов до Бога, Він, обмивши ноги ученикам, так сказав до них: „Приклад бо дав вам, і як Я зробив вам, і ви робіть”.

2. Любов. Між словами Господа були такі: „Се заповідь Моя: Щоб любили один одного, як Я полюбив вас”.

3. Віра. Він теж сказав: „Віруйте Мені, що Я в Отці і Отець у Мені”.

4. Упокій. Обіцюючи прихід Духа, Він сказав: „Упокій оставляю вам, Мій упокій даю вам; не, яко ж світ дає, я даю вам. Нехай не тривожиться серце ваше, ані лякається”.

5. Радощі. Він сказав ученикам, що говорить до них тому, що „радощі Мої пробували в вас, і що радощі ваші сповнились”.

6. Вкінці, те, що можна вважати підsumуванням Господніх прагнень в відношенні до світу, находимо в Його молитві заступництва: „Не молю, щоб узяв їх із світу, а щоб зберіг їх од зла”. Слово „ зло” без сумніву відноситься до особи, а саме до Сатани. Змістом Господньої молитви було те, щоб Його ученики мали такий

сильний характер, щоб могли опертись хитрошам Сатани та охолодити всі його вогняні стріли.

Все згадане вище це чесноти, що відзначають людину серед співгромадян відповідно до того, чи вона їх має, чи не має. Іншими словами, ці чесноти мають до діла з характером. Господь шукає тих чеснот у тих, що є Його учениками. Вони є овочем спасення, яким Його ученики прославляють Отця.

Цей погляд підтверджується іншими текстами

Заки залишимо цю тему, правильні методи пояснювання Слова Божого вимагають того, щоб ми шукали підтвердження сказаного в інших частинах Писання.

Поскільки говоримо про овоч і поскільки голови Писання, в яких ми особливо зацікавлені, говорять часто про прихід Утішителя, Духа Правди, якого Господь мав післати, наша думка звертається насамперед до Галатян 5:22, 23: „А овоч Духа: любов, радощі, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, тихість, вдержливість. На таких нема закону”. В одному вислові Господа до учеників про Духа сказано було: „бо з вами перебуває, і в вас буде”. Природним наслідком того, що Дух перебуває в ученику, є такий характер, що відповідає тому, що сказане в Галатян 5:22, 23. Це є природний наслідок, — наслідок, що відповідає такій природі, учасником якої стає чоловік, що вірою приймає Ісуса Христа як свого Спасителя. Вірючий, що не дас такого овочу, є неприродною особою. Він недорозвитий або деформований. Він не розвинувся в тому напрямку, як можна було сподіватися. Він заслуговує на жаль, якщо не на догану.

Сказано, що проти таких речей нема закону. Очевидно, нема. І нема потреби такого закону. Закон є для тих, що не слухають закону, для безбожних і грішників, для неправедних і нечестивих. Закон є для тих, чиї пристрасті мусять бути стримані і контролювані до такого ступеня, що відповідав би вимогам загального добра людськості. Якщо пристрасті контролювані внутрішньою силою, — що є безмірно більшою від всякого зовнішнього примусу, так що людина не тільки перестає бути злочинцем, але перемінюється в такого, що чинить добре, або,

що ще ліпше, ширить радощі, зберігає мир, збуджує віру, терпить кривду, є сповнений любов'ю, — тоді кінчиться потреба законної заборони.

Овоч Духа є в такому характері, згідно з Галатян 5:22, 23.

Я думаю теж про вірш, який находимо в Римлян, — в тому Посланні, спеціальною темою якого є виправдання вірою і вдоволяючими наслідками. Цей вірш каже: „Тепер же визволившись од гріха і ставши слугами Богу, маєте овоч ваш на освячення, кінець же — життя вічне”. Усуваючи з слова „освячення” те значення, яке дається йому багатьома в теперішньому часі, приймаючи, що основною ідеєю є тут „відмежування”, та пояснюючи цей текст у світлі ціlostі тексту, я думаю, що він вчить нас залишити все, що є образою Господа, в користь того, що йому подобається. Це залишення означає природне відкинення всіх грішних звичок, що приходить внаслідок присвячення себе Господеві, та дозвolenня Йому вільно виконувати через Духа Святого в нашій душі і тілі Його права і силу.

Знов бачимо, що овоч має до діла з характером, що зв'язаний тут з вічним життям, як одиною з цілей нашого спасення вірою Христа.

Вкінці, я маю на думці першу частину Жідів 12. Ця частина відома тим, що люблять Бога і Слово Боже. Вона говорить про кару для

(Закінчення на стор. 11-ї)

НЕЗРІВНЯНІСТЬ ЦЕРКВИ

І все покорив під ноги Його, ѹ дав Йому яко голову над усім у церкві,
котра есть тіло Його, повня Того, хто сповняє все у всьому.
Ефесян 1:22, 23.

Як бачите, я взяв за вихідну точку цієї статті текст з Послання до Ефесян. Багато дослідників Біблії вважають це Послання, написане натхненим первом Апостола Павла, найвеличнішими з усіх Послань Церкви. Церква, що представлена в цьому видатному Посланні, короткому, але чудовому, це правдива Церква, Тіло Христа, не місцева (локальна) церква. Слово „церква” вживається Павлом в двоякім значенні, і в цьому Посланні воно вжите в ширшому значенні живого організму, не місцевої організації. Правдива Церква це Його Тіло, живий організм, а не тільки організація. Правдива Церква, що є Його Тілом, складається з усіх відроджених, починаючи від П'ятидесятниці і до того часу, коли Спаситель прийде до нас, і ми будемо піднесені вгору, щоб зустріти Його в повітрі. Відродження робить людину членом правдивої Церкви. Ми всі охрещені Духом в одне тіло, Головою якого є Він, коли приймаємо Господа Ісуса Христа як нашого особистого Спасителя.

Жодної іншої установи в світі не можна порівняти з Церквою, як вона представлена в Новому Заповіті. Є чимало установ і організацій серед людей, але жодна з них не може бути порівняна з Церквою, як вона представлена в Посланні до Ефесян. Є шість розділів у цьому Посланні, і в кожному з них Церква представлена під іншим титулом. В першому розділі Церква представлена як Тіло; в другому як Будівля; в третьому як тайна; в четвертому як Досконалій Муж; у п'ятому як Жінка і в шостому, що є останнім, як Армія. Було б цікаво розглянути Церкву під кожним з тих символів, однак ми обмежимося на представленні Церкви в її незрівняності.

Розглядаючи незрівняність Церкви, звернувши увагу наперед на її

народження.

Кожна установа в світі має свій початок, і той початок є в межах певного часу. Можна покласти палець на певну дату і заявiti, що це є час народження установи, про яку мова. Але так не є з Церквою, яка є Його Тілом. Це стверджено ясно в Ефесян 1:4 словами: „Яко ж вибрав нас у Йому перед оснуванням світу, щоб бути нам святым і непорочним перед Ним у любові”. Поскільки йдеться про цей світ, ніщо в ньому не може вказати початок чогось, що було перед його оснуванням. Але Церква може вказати свій початок на підставі наведених вище слів. Церква є незрівняною, бо вона походить з вічності. Її початок сягає до віків, невідомих світові.

В Одкритті 13:8 виявлено, що Агнець був „заколений від оснування світу”. Отже, Бог передбачав упадок чоловіка і був приготований на те. Церква, що є Його Тілом, представляє Його вічну ціль і тому вона є вічна в своїм існуванні.

Обявлення Церкви не було вічним. Одному Павлові було дане обявлення тої правди. В інших віках часу ця правда не була обявленна. Вона не є предметом науки Старого Заповіту. Вона не була відома Пророкам і святым у Старому Заповіті. Вона не була відома в часах Христа. Хоч слово „церква” находимо в Євангелії, воно не конче відноситься до церкви, про яку Павло говорить. Мусимо навчитися належно розмежувати правду церкви та інші правди, інакше попадемо в безконечну плутанину в зв'язку з тим. Бог ніколи не лишав Себе без корпоративного свідка в цьому світі, і Церква, про яку говоримо тепер, є корпоративним свідком уділення Його ласки.

У кінцевому словослові Послання до Римлян Павло писав: „Тому ж, що може вас утверди-

ти по благовістю моєму і проповідування Ісусом Христовому, по відкриттю тайни від часів вічних умовчаної, тепер же обявленої, і через писання пророчеські, по повеленні вічного Бога, на послухання віри, усім народам звіщеної, — єдиному премудрому Богові, через Ісуса Христа, котрому слова на віки, Амінь” (16:25-27). А в Посланні до Єфесян Павло писав: „З того можете, читаючи, зрозуміти розум мій у тайні Христовій, котра в інших родах не обявилась синам чоловічим, яко ж тепер одкрилась святим Його апостолам і пророкам Духом” (3:4, 5).

З тих останніх слів можна бачити, що в Старому Заповіті було місце на обявлення Церкви, але правда про неї не була оповіщена до часу Павла. Жодної іншої правди не можна порівняти з нею. Я думаю, що обявлення тої правди Бог дав нам найвищу і найбільшу правду, яка коли-небудь була обявлена Ним людям. Багато чудових речей подано до нашого відома в чотирьох Євангеліях, і також під час Старого Заповіту. Але обявлення Церкви, яка є Його Тілом і частиною якої є ми, є найліпшим і найбільш чудовим обявленням. Ми повинні славити Його кожен день за те, що Він обявив це нам. Я певний, що, якби більше людей Божих мали на увазі цю правду і думали про свою тотожність з Ісусом Христом, було б менше суперечок і роз'єдання між Його відкупленими дітьми. Надто багато між ними зайняті своєю організацією, не Його організмом. Наші очі звернені всередину, а не вгору, де є Христос і де ми вічно з'єднані з Тим, що є Головою Тіла.

Безбожники і вороги атакують церковщину. Вони можуть бачити її. Християнство є духовне і тому воно є загадкою для природної людини. Вона не знає нічого про правдиву Церкву, ані не може зрозуміти її благословенного значення. Мусимо навчитись розрізняти між Християнами і Християнством. Є чимало Християн, що належать до Християнського віровизнання, але не є в Христі і в правдивій Церкві. Людина може належати до церкви, але не до тої Церкви, що обявлена в Посланні Павла до Єфесян. Я знаю, що кожен віруючий повинен належати до організації, створеної за пляном Нового Заповіту, але найважнішим є бути з'єднаним з Господом в живому організмі. Коли це станеться, тоді ми повинні стати членами організації

Нового Заповіту, щоб тим чином служити згідно з Його обявленою волею.

Далі я хотів би, щоб, розглядаючи незрівняність Церкви, ви звернули увагу на Боже перебування в ній.

Це справді дуже цікава справа, бо того, що може бути сказане під цим оглядом про Церкву, не можна сказати про жодну людську установу. Ця точка зору підкреслена в Єфесян 2:19-22 так: „Тим-же оце вже ви більш не чужі і захожі, а товариши святым і домашні Божі; збудовані на підвалені апостолів і пророків, а угловий камінь сам Ісус Христос; на котрому вся будівля, до купи спосна, росте в Церкву святіту в Господі. На цьому й ви збудовуйтесь на оселю Божу Духом”.

В давніх часах Бог перебував між народом в Свята Святих Скинії, потім у Храмі, а вкінці в Христі. Бог був у Христі і жив між людьми, коли Христос був на землі. „І Слово тілом сталося, і пробувало між нами (й бачили ми славу Його, славу, яко Єдинородного від Отця), повне благодаті і правди” (Іоана 1:14). А тепер Богу сподобалось перебувати в Церкві, що складається з святих, в будівлі, належно спосіній Духом Святым й спорудженій на підставі обявлення Його Божої волі. У цій духовній будівлі перебуває Бог. Яке це дивне! Бо в нашому невідродженному стані ми були оселею Сатани, а тепер ми є оселею Божою через Духа. У цьому поселенні Божім ми бачимо незрівняні позицію Церкви. Того не було обявлено про ніщо інше, тільки про Церкву в Посланнях Павла.

Хочу ще звернути вашу увагу на третю рису незрівняності Церкви, що є в її

діяльності.

Всі людські установи мають людський провід. Люди йдуть за людським проводом і назначають декого з-поміж себе та підвищують на становище провідників. Але незрівняність Церкви є в тому факті, що вона не має людського проводу. Є такі, що вважають себе головою Церкви і виконують владу так, якби вони були божественні, але правдива Церква не визнає такого назначення або претензії. Головою Церкви є воскреслий і вознесений Христос. Голов-

ство Христа в Його Церкві підкреслене чотири рази в Посланні до Єфесян і три рази в Посланні до Колосян. В Єфесян головний наголос поставлено на факті Його Тіла, а в Колосян Дух Святий виявляє правду Головства Тіла, що вміщається в Христі Ісусі. В Колосян 1:18 читамо: „І Він голова тілу і церкви, Він початок, перворідень з мертвих, щоб у всьому Йому передувати”.

Жодна людина на землі не має основаного на Писанні права на таке високе місце як голова Церкви. Тільки Богочоловік в небі, що сидить по правій руці Бога, високо понад всякими князями й потугами, має таке право. Джерелом життя і сили Церкви є Він, бо Він є Головою. Найвища влада в Церкві є в Ньому на підставі Його становища в відношенні до Тіла. Кожен член Церкви має приймати розпорядження від Голови, не від когось, що самовільно назначений головою з-поміж людей.

Вступ в Тіло є незрівняним. Ми стаємо частиною Тіла, в якому Він є Головою, тільки через смерть і воскресіння. Людина мусить вмерти в Христі і воскреснути в Христі, щоб стати частиною містичного Тіла. „Як бо тіло одно, а членів має багато, всі ж члени одного тіла, хоч багато їх, а одно тіло, так і Христос. Бо одним Духом усі ми в одно тіло хрестилися, чи то Жиди, чи Греки, чи невільники, чи вільні, і всі одним Духом напоєні” (1 Коринтян 12:12, 13). Так то, силою і дією Духа Святого в відповіді на нашу віру ми ототожнюємо себе з Христом в Його смерті і в Його воскресінні. Це значить, що ми маємо участь в Його місці і позиції і є кістю з Його кості, вповні і цілком об'єднані й ототожнені з Христом. Яким великим обявленням це є необмеженої сили Божої ласки!

Четверту точку зору незрівняності Церкви находимо в її

зобовязанні.

Тут стоїмо лице в лиці перед правою, яку можемо зрозуміти тільки через просвічення Духом Святым, що був нам даний як наш Учитель. Зобовязання, яке не має рівного собі, основане на великім духовнім факті. Єфесян 4:3 каже: „Стараючись держати единення Духа в минулому союзі”. Треба перейти до другого розділу того Послання, щоб найти початок того единення, що про нього тут мова. Вірші 5, 6 пригаду-

ють нам, як це сталося, що ми були мертві, але тепер ожили, були воскресені і сидимо вкупі з Христом. А 13 вірш четвертого розділу говорить про звершення единення: „Доки дійдемо всі до з'единення віри і познання Сина Божого, до чоловіка звершеного, до міри зросту сповнення Христового”. Але в вірші, який ми розглядали, є мова про продовження того единення, що було створене, коли ми увірували, і буде звершене, коли Він прийде.

Тому, що Християни з'єднані в тому Божественному, але містичному, Тілі Христа, мусимо старатися кожної хвилини пізнавати і здійснювати цю єдність. Всі ступені, що містяться в створенні єдності з Духом, подані нам в Єфесян 4:4-6, де семикратна єдність здобуває. А поскільки таке единення існує в царстві Духа, мусимо старатися, щоб воно існувало теж в ділянці практичного життя.

Хоча Християни, що живуть тепер на землі, поділені на тисячу кусків, як розбита ваза, в Христі існує далі вічне единення, що проявиться вповні в той час, коли наш Господь прийде, щоб ми були разом з Ним. Речі, що ділять нас тепер зникнуть відразу, і ми будемо бачити, як нас бачать, і будемо знати, як нас знають.

Хочу пригадати вам ще одну правду, що виявляє незрівняність позиції Церкви. Її найти можемо в

зникненні різниць.

Церква це єдина установа у всесвіті, де людські відмінності зникають. Як часто це підкреслюється в Посланні Павла. Тіло Христа не знає расових різниць, ані суспільних позицій, національних упереджень, ані громових інтересів. Всі є одним в Христі, чи вони багаті чи бідні, велиki чи малі, підприємці чи робітники, офіцери чи рядові. В Ньому зникають всі людські різниці і поділи. Без огляду на те, яке значення могли б мати всякі різниці між людьми, в Христі існує славетна тотожність. Єфесян 2:14-18 пригадує нам, що середня перегородна стіна, яка ділила Жидів і поган, упала, щоб „з двох зробити Собою одного нового чоловіка, роблячи мир”. Одні і другі примирені „в одному тілі”. А в 3:6 він пригадує, що „погани також наслідники, однотілесники”.

Справді, нема такої установи між людьми, де всі різниці, навіть між чоловіками і жінками,

так зникли б, як це є в правдивій Церкці Ісуса Христа.

Інший чинник незрівняності Церкви можна найти в її

невидимості.

Церква є установою, якої не можна бачити природними очима людини. Причина є в тому, що, як каже Послання Павла, вона існує в небі. Єфесян 2:6 заявляє, що ми будемо сидіти „вкупі на небесних місцях у Христі Ісусі”. Як Його не можна бачити, так само не можна бачити Його Тіла, Церкви.

Треба сказати, що та Церква мала свій видимий вираз на протязі віків, а ним була її організація. Але дійсна Церква, до якої всі ми належимо, є поза людськими очима. Біблія ніколи не ставиться з легковаженням до локальної церкви, хоч весь свій натиск вона кладе на Церкву, що є Його Тілом. Є такі, що думають, що локальна церква не має права існувати як організоване тіло. Клопіт з ними є в тому, що вони не розуміють значення організації. Організація це є акуратний розподіл відповідальності, і це дістється демократичним способом, як це приписує Новий Заповіт. Кожен член організму повинен бути членом організації, сформованої згідно з принципами Нового Заповіту.

Є ще одна правда, на яку я хочу звернути вашу увагу в звязку з порушенням мною предметом Церкви. Находиться вона в її Божім

встановленні.

Правдива Церква була встановлена Богом, щоб рости і виявляти Його. Тіло існує для вияву, так Бог виявляє Себе через Своїх відкуплених людей. В Єфесян 4:11-16 читаємо: „І Він настановив інших апостолами, а інших пророками, а інших благовісниками, а інших пастирями та учителями, на звершення святих, на діло служжіння, на збудування Тіла Христового, доки дійдемо всі до з'єднення віри і пізнання Сина Божого, до чоловіка звершеного, до міри зросту сповнення Христового, щоб більш не бути малолітками, хвилюючись і кидаючись від усякого вітру науки, в омані людській, у лукавстві до підступного заблуду, а ходячи поправді в любові помножаймо все в Того, котрий єсть Голова, Христос, котрого все тіло зложене і зв'язано всякою увяззю спромоги по дійству,

яке є в мірі кожної часті, робить зрост тіла на збудування самого себе в любові”.

Бог призначає місце для кожного індивідуального члена в Тілі, як Йому до вподоби, і дас здібних людей для удосконалення церковної організації. Бог хотів би, щоб Християни творили Християн та щоб всі святі служили добру Церкви.

ТЕРПЛЯЧЕ НЕСІМ СВІЙ ХРЕСТ — З ТРИУМОФОМ ПОНЕСЕМ ВІНЕЦЬ ЖИТТЯ

(Продовження зі стор. 2-ої)

бить, і мертві повстають нетлінними, і ми попреміняємося”. Розважте ось що: раптова нагорода не затуманила розуму Йосифа, як це з деяким стається. Що ж допомагало Йосифові бути сталим? Те саме почуття Бога, що тримало його в часі недолі, тепер допомогло йому бути сталим в часі добробыту. Людина, для якої Бог є все у всім, не буде знищена турботами, ані осліплена добробытом. Якщо вірні християни, а спеціяльно ми, Благовісники Євангелії, будемо терпеливо нести свій хрест, в майбутньому понесемо вінець життя.

КІНЕЦЬ УСЬОМУ НАБЛИЖАЄТЬСЯ

„Усьому ж кінець наблизився. Будьте ж оце мудрі і тверезі до молитов” (1 Петра 4:7)

I. Кінець усьому не означає кінця світу.

Коли говоремо про кінець усьому, багато людей відразу думають про кінець землі, людського уряду, закону, ладу і всякого суспільства. В моїх молодших роках, заки я ліпше зрозумів Писання, слухаючи розмови про кінець світу, я розумів це так, що ті люди мають на думці кінець землі і всього, що є на ній. Багато людей сьогодні мають таке саме неясне поняття про те вчення.

Це неправильне розуміння кінця усьому має джерело в неправильнім розумінні слова, перекладеного в нашій Біблії як „світ”. Це слово „світ” є перекладом кількох грецьких слів різного значення.

1. Грецьке слово „айон” перекладається часами як „світ”. Однак те грецьке слово відноситься завжди до часу або вічності, але ніколи до землі, до всесвіту або людей. Воно висловлює неозначеній період часу. Те слово перекладають також як „вік”. Пояснюючі приклади: Маттея 12:32; Луки 16:8; Римлян 12:2; Галатян 1:4. Те саме слово приходить в багатьох інших місцях.

2. Грецьке слово „айонон” перекладене декілька разів як „світ”. Але те саме слово перекладають також як „віки”. Воно висловлює ідею „роздорядження”. Приклади, де це слово приходить: 1 Коринтян 2:7; 10:11; Жидів 9:26.

3. Грецьке слово „космос” часто перекладається словом „світ”. Це слово означає „лад” або „влаштування”. У греків пропорціональне влаштування і лад є підставою краси, отже в них слово „космос” висловлює теж „красу”. Те саме грецьке слово вжите в Новому Заповіті в трьох значеннях:

1) Слово „космос” (світ) вжите на означення всесвіту, землі, соторених Богом згідно з задуманим пляном. Пояснюючі приклади: Маттея 13:35; Єфесян 1:4.

2) Слово „космос” вжите теж на означення людства, тобто людського роду, зорганізовано-

го в сім'ях, племенах і націях. Пояснюючі приклади: Маттея 4:8; Йоана 3:16.

3) Слово „космос” вжите теж на означення теперішньої світової системи, тобто світу, зорганізованого і контролюваного Сатаною. Пояснюючі приклади: Йоана 12:31; 14:30; 16:11; 1 Йоана 2:15-17; 3:13.

4. Грецьке слово „оїкумене” теж перекладається словом „світ”. Це слово означає заселену землю або країну. Пояснюючі приклади: Маттея 24:14; Діяння 17:31; Римлян 10:18; Жидів 1:6; Одкриття 3:10. Однак часами те слово обмежене на означення Римської імперії на вершику її розвитку, що був тоді дуже видатний (Луки 2:1; 4:5; 21:26 з Дан. 2:37, 38).

5. І вкінці грецьке слово „гε” теж перекладається словом „світ”. Це слово означає землю в відрізненні від води; або землю в відрізненні від неба; або окопицю чи територію певної спеціальної країни чи держави в відрізненні від інших країн, де живуть люди на своїй власній землі. В тому значенні те слово вжите лише декілька разів (Одкриття 13:3).

Як бачимо, кінець усьому не означає кінця землі, бо Писання вчить ясно, що земля не перестане існувати (Екклезіаста 1:4; Псалими 104:5; 119:90).

Згідно з Писанням, земля буде в майбутнім сферою Христового правління (Псалими 2:6; Еремії 3:17; Захарії 14:9; Одкриття 11:15).

Згідно з Писанням земля буде теж сценою величезних перетворень в майбутньому (2 Петра 3:10-12; Одкриття 21:1).

II. Кінець усьому не означає повної і вічної загибелі закону й ладу, ані теж всякого суспільства.

Згідно з Писанням пророків в майбутньому існуватиме найвеличніше правління і лад, яких світ коли-небудь зазнав (Ісаї 2:1-4; 11:1-9; Одкриття 11:15).

Однак, заки прийде той благословений день, будуть наперед часи беззаконня, часи Ан-

тихриста, що усуне всі закони і буде законом сам для себе (2 Солунян 2:2-7; Даниїла 11:36-45; Одкриття 13).

Благословенне правління, провіщене Писанням, зачнеться з поверненням Господа Ісуса Христа, відкіненого тепер Ізраїлем Месії і Царя (Діяння 1:11; 3:19-21; 15:14-17; Одкриття 19:11-20:6).

Згідно з Писанням, колись в майбутньому буде теж існувати більш величне і благородне суспільство на землі.

Під час тисячоліття Ізраїль буде більш триваліозною і благородною нацією (Єремії 31:31-34; Жидів 8:8-12; Єзекиїла 36:16-38; 37:1-28 і ін.).

Під час тисячоліття народи на землі будуть більш благородні і будуть поводитись лішче. На початку Христового царювання ті з-поміж народів, що увійдуть в Царство і матимуть участь у благословеннях, будуть названі „вівчими”, бо вони повірили в свідкування тих, що названі „братали”, і виявили свою віру в Христа Царя своїм поводженням супроти братів (Маттея 25:31-46). Ті народи навернулись були у віру в Христа.

Народи під час тисячоліття з'єднаються з Ізраїльянами в почитанні Господа в Єрусалимі (Ісаї 2:3; Захарії 8:21-23; 14:16-21).

На початку тисячоліття Сатана буде зв'язаний і вкинений в безодню, де він буде зачинений, доки не скінчиться тисяча років Христового Царства (Одкриття 20:1-3). Під час тривання Христового Царства людство не буде спокушуване ані ведене Сатаною. А грішник, хоч би дожив сто років, вмиратиме в проклоні (Ісаї 65:20). Христос царюватиме залізним жезлом (невблаганною справедливістю) і всякий бунт проти Його правління буде негайно засуджений (Псалтьма 2:9; Ісаї 11:4).

Під час тисячоліття Ізраїль і народи будуть величнішими і благороднішими. У вічності нова земля буде заселена відкупленою суспільністю (Одкриття 21 і 22).

ІІІ. Кінець усьому означає завершення теперішнього віку і кінець теперішнього ладу.

Теперішній вік і лад скінчиться з Приходом Христа на землю для встановлення Його Царства і правління в ньому.

Ученики Христа розуміли, що цей вік скін-

читься тоді (Маттея 24:3). Гляди Маттея 24 і 25 та Луки 17:20-37.

Новий Заповіт повторно говорить про останні дні (1 Тимотея 4:1-3; 2 Тимотея 3:1-8; 1 Петра 1:4, 5; 2 Петра 3:1-9; 1 Йоана 2:18, 19; Юди 1:17-19).

Разом з кінцем теперішнього віку і ладу скінчиться теж багато речей, властивих для теперішнього віку і ладу.

1. Кінець віку принесе теж кінець Божої цілі відкуплення в теперішньому часі (Діяння 15:14; Єфесян 4:11-13). Порівняй Римлян 11:25.

2. Кінець віку принесе теж кінець сили і правління Сатани (Римлян 16:20; Одкриття 20:1-3, 10).

3. Кінець віку принесе теж кінець теперішньої світової системи, світового правління погані (Даниїла 2:37-45 з Маттея 21:24; Захарії 14:9; Одкриття 11:15).

Кінець віку принесе теж кінець прокляття і панування гріху (Одкриття 20; Ісаї 11:1-9; Одкриття 21 і 22).

ІV. Кінець усьому близький, згідно з тим, що каже Апостол.

Апостол говорить тут з передбаченням; він не думас тільки про якийсь новий час, а про час, як його бачить Господь (2 Петра 3:8).

Кінець усьому, треба пам'ятати, буде в Суді, що є конечний для принесення благословенних речей, що є поза теперішнім віком.

Кожен попередній вік у всіх віках історії світу кінчився завжди відступництвом і судом. Теперішній вік теж кінчиться відступництвом і судом, як однозідно вчить Писання (2 Солунян 1:7-10; 2:18; Одкриття 19:11-20:5). Апостол Петро вказує, що суд Божий для віруючих вже почався (1 Петра 4 і спеціально вірш 17).

Кінець усьому, що про нього говорив Петро передбачливо, тепер справді близько. Ознаки кінця усьому переконливі і зловісні. Біблійні пророцтва зачинають здійснюватися перед нашими очима.

Провіщене відновлення Римської імперії є очевидне (Даниїла 2:37-45; 7; Одкриття 13). Національне відродження Ізраїля, провіщене так ясно, зростає в теперішніх часах (Єзекиїла 37; Маттея 24:32).

Провіщене відступництво Християнства по-

ширюється серед нас (2 Тимотея 4:3, 4; Одкриття 3:14-20).

Турботи народів і загальний страх, провіщенні нашим Спасителем, можна бачити виразно (Луки 21:25-26).

Речі провіщені нашим Господом у проповіді на Оливній горі, що мали статися в часі Його Приходу як Сина Чоловічого, можна бачити в теперішніх часах (Маттея 24:5-13; 37-41).

Здійснення тих пророцтв вказує ясно, що ми наблизились до кінця віку. Кінець усьому близький, Прихід Господа до Своїх людей мусить бути недалеко. Чи належите ви до них?

**

*

„Навіть невіруючі можуть бачити, що ми втратили зв'язок з Богом, і можуть насміхатися з нас з тої причини”.

**

„Благо мені, що був я впокорений, щоб уставів Твоїх навчитись” (Псалтьма 119:71).

ЩО ЦЕ є ОВОЧ?

(Продовження зі стор. 4-ої)

синів Божих, і є особливо цінною тому, що з неї виникає ясно, що кара доводить, що покараний є сином. Цей вірш каже: „Усяка ж кара на той час не здається радощами, а смутком; опісля ж дає овоч впокою тим, що нею навченні правою”. Це ясно, що тут мова не про правду перед Богом, якою Він наділяє тих, що приймають Христа як свого Спасителя. Цей вірш відноситься до тих, що вже її мають; тут ідеться радше про правду, якої Бог прагне, щоб була в нас у відношенні до людей. Іншими словами, тут є мова про праведне життя, і тому цей вірш має відношення до характеру. Повторимо: тут маємо науку, що, коли інші способи покажуться безупішними, Бог карає Своїх людей з тою метою, щоб їхній характер став таким, як характер праведних. Тут я називаю праведними тих, що, визнавши в собі повний брак праведності, якою могли б заслужити на спасення, підкорились праведності, яку Бог признає тим, що вірою прийняли Господа Ісуса Христа і зараховують себе до спасених ласкою.

Ця наука є в повній згоді з науковою Господа, згідно з Йоана 15:2: „Кожну вітку в Мене, що

не родить овочу, відтинає її, а кожну, що родить овоч, обчищує її, щоб більш овочу родила”.

Може непотрібно виключати „навернення” з думки нашого Господа, коли Він говорив при цій останній нагоді про овоч, але потрібно включити туди думку про характер або навернення, яке здійснюється в самім ученику. Ученик не буде вповні учеником, поки його характер не стане цілком бездоганною репродукцією характеру його Господа, — що може бути недосяжне на високім рівні, поки ми живемо тілесно, але що, не зважаючи на те, Слово Боже ставить як ціль перед нами.

ОГОЛОШЕННЯ РАДІОПЕРЕДАЧІ

Радіова програма Української церкви Громад Богих в Ривергед, Лонг' Айленд, Нью Йорк, „Голос Правди”.

Кожної неділі о годині 9:30 рано зі станції

В Г Р Ф 1570 А. М. 1039 Ф М

THE VOICE OF TRUTH

Sundays 9:30 a. m.

Station WHRF 1570 AM — 1039 FM

Rev. Stefan Perun

21 Deck Street

Riverhead, New York 11901

We are grateful to you for your part in this ministry. Please send your gifts to help maintain this program on the air to the above address.

Жертвуйте на літературний фонд Українського Відділу. Цей фонд оплачує розходи видання „Євангельського Паломника” (брошури, трактати) і т. п. С великою потребою тепер в цім департаменті. Треба посилати літературу потребуючим. Поможіть ТЕПЕР! Адреса:

Ukrainian Branch, Assemblies of God, Inc.
9 East 7th Street, New York, N. Y. 10003

СВЯТО ПОДЯКИ

ФАКТИ

Газетна стаття повинна сказати на самім початку всі важні факти щодо порушеній в ній справи — хто, коли, де, як і чому.

В найважнішій книзі у світі, якою є Біблія, справа „подяки” представлена тим самим способом. Псальмопівець, що є знавцем тої справи зачинає так:

„Хваліте Господа з небес, хваліте Його на висотах” (Псалтьма 148:1). А щоб не було сумніву, **хто має хвалити**, він каже далі: „ангели, звірі, всі народи”.

Він навіть закликає небеса, землю, води і стихії хвалити свого Творця, пригадуючи їм, що, коли людські голоси не хвалитимуть Його, заговорить каміння!

Тому це добре, що принаймні один день подяки в році призначений для кожного в цій країні на висловлення вдячності Творцеві. „Є обов’язком всіх націй визнавати Провидіння Всемогучого Бога, підкорятись Його волі, бути вдячним за Його добродійства”, сказав Джордж Вашингтон у своїй першій проклямації Дня Подяки.

Однак щира подяка може вийти тільки з вибавленого від гріхів серця — з серця, що визнає Христа Ісуса, як Спаса і Господа. „Хваліте Господа! Він бо благий... Да скажутъ вибавлені від Господа” (Псалтьма 107:1, 2).

Але чи нас, що любимо Його, треба силувати хвалити Його? Чи не хвалять Його самі наші діла? Але можна бути так зайнятим „ділами”, що можна забути принести Йому „плід наших уст”, навіть хвалу нашому Господеві.

Один з найбільше присвячених Християнських робітників, яких я знаю, призвався мені: „Вчора Господь сказав мені: Ти лишився далеко позаду в хвалі. Решту того дня провів на хвалі й подяці”.

Отже, **хто** — означає всіх людей взагалі, а відкуплених спеціально.

Де повинні ми дякувати?

„Ввіходьте у ворота Його з подякою, у двори Його з піснями похвальними” (Псалтьма

100:4). Як ми любимо хвалити Бога в церкві! „Буду прославляти Тебе, Господи, між людьми” (Псалтьма 57:9). Як приємно говорити між собою про Його доброту!

Але Слово каже теж: „Ясуйте між народами славу Його” (Псалтьма 96:3). Що? Хвалити Господа перед невіруючим? Адже він подумає, що я чудак! Але так тут сказано.

Коли повинні ми хвалити Господа? Чи тільки в День Подяки, при обіднім столі? Ні — „Сім разів у день я хвалю Тебе”, каже Псальмопівець. „Приносьмо жертву хвалення без перестанку Богу”, закликає автор Послання до Жидів. Щоб не дати себе перевершити, Псальмопівець вертається назад, кажучи: „Буду хвалити Господа, поки життя мого... поки мене стане!”

Поки життя мого. В радощах — „радісним голосом хвалитимуть Тебе уста мої”. В смутку — „Замість сумовитого серця — одежа слави”. В нещасті — „веселі...”, що за ім’я Його удастоїлись бути зневаженими”.

Як маємо хвалити Його? Нашиими устами — „Милість бо Твоя над життя лучша; уста мої прославлятимуть Тебе”. І маємо хвалити Його нашим життям — „Сповнені овоцями праведності через Ісуса Христа на славу і хвалу Божу”.

Защо маємо хвалити Його? За спасіння, життя, дім, сім’ю, навіть нещастя! „Дякуючи всяко-го часу за все в ім’я Господа нашого Ісуса Христа Богові і Отцеві”.

Але чому ми повинні хвалити Його **за все**? Чому хвалити Його **всякого часу**? Не тільки в церкві, але й перед невіруючими? Не тільки тоді, як нам хочеться, але й тоді, як нам не хочеться? Не тільки нашими устами, але й нашим життям? Не тільки за радощі, але й за нещастя? Чому? Тому, що „достоєн Агнець, заколаний, прийняти... і честь і славу” (Одкриття 5:12).

ДЯКУВАТИ В ДУХУ

Коли Неємія прийшов назад з неволі, щоб відбудувати Єрусалим, він розумів потребу постійної подяки. Особливо згадується призна-

чення Маттанії провідником хвалячих співців, його і братів його (Неемії 12:8). І в тій книзі відбудови пригадується: „Бо здавна, з часів Давида й Асафа були настановлені провідники співців і пісні Богові похвальні і подячні”.

Вертаючись назад до 1 Паралипоменон 25:1-7, бачимо, що там був хор, 288 співаків, щоб приносити хвалу Господеві; також є там особлива загадка про Ідитуна і його п'ятьох синів, що сповіщали від серця, щоб давати хвалу і подяку Господеві. Це було щось більше від хвали механічними способами. Це була хвала і подяка в Духу. До нас теж звернений поклик: „Сповійтесь себе Духом, бесідуючи між собою псальмами та гімнами, та піснями духовними, співаючи та виграючи в серцях ваших Господеві” (Єфесян 5:18, 19).

БУТИ ВСЕ ПОВНИМ ХВАЛИ

Полікарп з Смирни, улюблений друг апостола Йоана, був у старості приведений перед Рим-

ського губернатора. „Я пішлю тебе на заслання”, сказав губернатор. „Ти не можеш того зробити”, відповів святий старець, „бо я скрізь дома, де є Христос”. „Я заберу твій маєток”, сказав губернатор. „Але в мене нема жодного маєтку”, відповів святий, „а якби я мав маєток і ти забрав його мені, я все таки лишився б багатим, бо я маю Христа”. „Я позбавлю тебе доброго імені”, погрожував йому губернатор. „Я вже втратив його”, сказав спокійно святий, „бо я вже давно звик вважати це великою втіхою, що мене вважають позбавленим всього, що добре, заради Христа”. „Тоді я посаджу тебе в тюрму”, кричав губернатор. „Можеш зробити, що хочеш, але я все буду вільний, бо, де є Христос, там все є повна воля”. „Тоді я заберу тобі життя”, сказав губернатор. „Тоді я буду в небі, що є найправдивішим життям”, сказав святий.

А коли полум’я обняло святого мученика, він молився Христові!

ДЕНЬ ПОДЯКИ

Більш ніж триста літ тому назад були люди в Англії, котрі любили Господа Бога цілим серцем та душою. Радість, потіха та задоволення їхнє було лише в Святім Письмі. Часто сходилися разом, щоб почути святі слова Божі, та в молитві приблизитись до Спаса.

В тих днях Англія не була релігійно така свідома як нині; тоді царі та пани не позволяли людям служити Богові, так як серце і сумління провадило; противно вимагали і примушували людей робити так, як державна релігія розказувала. Многі піддалися, но знайшлися і такі, що за їхню тверду віру в Слово Боже — страдали по тюрмах. Деякі положили своє життя за віру. Тяжко було тим людям жити; ховалися від правителства в печерах, та по лісах згромаджувалися, щоб помолитись та заглянути в Святе Письмо.

Хоч любили свій рідний край, но той притис та гонення було таке тяжке, що далі не могли видергати. Відтак в 1620 році, група тих побожних людей, почувши про „нову землю” за океаном, залишили свою країну і направи-

лись до тієї землі, де могли б в свободі служити та славити Бога, без ніякої перешкоди.

Чотири і пів місяця плили вони на океані в малому човні званім „Мейфлавер”. Страшно було їхати, та Бог помог ім, і приплили до американського берега. З великою подякою вступили на цей чужий і великий край. Не знали Пілгріми через що мають переходити, заки зможуть радуватись в тій землі, бо тяжко було їм пережити ту першу страшну зиму. Великі морози притиснули, сніги надзвичайні упали: деякі померли, а інші тяжко захворіли. Але полегчення прийшло з весною. Морози відійшли, сонце тепліше пригріло, листя зачалось розвиватись, і так надія в серцях Пілгримів піднеслась.

Познакомились вони з країнами цієї землі (з Індіанами) і разом з ними трудились через ціле літо. Тяжко працювали, приготовлювались на зиму, щоб знов не захопила їх як той раз. Будували, огорожували, садили, і т. д., і Бог ім помогав. Вони побачили Боже благословен-

(Закінчення на стор. 18-ій)

Евелін Е. Грін

ЗОРЯ ЯКОВА

Сходить зоря із Якова, здіймається берло з Ізраїля.
4 Книга Мойсея 24:17.

Зоря із Якова! Але зоря належить до неба, а Яков був вповні від землі, був земний. „Червяку”, сказав одного дня Бог до Якова, і це слово змальовує його як дуже низьке створіння, природним житлом якого була земля.

Все ж таки пророк сказав: „Сходить зоря із Якова”. Хоч як дивно це звучить, з того низького, пригніченого, погорджуваного світила мало зійти ясне і захоплююче Світло, що самим Своїм сходом принесло благословіння тому джерелу, з якого походило.

Зоря із Якова! Вища в Своїй Особі від того низького джерела, з якого походила, але зв’язана навіки з ним нерозривними вузлами. Такою мала бути зоря, що мала зійти з Якова.

Що: З Якова? З того хитруна, несамовитого крутія, облудного створіння настільки нечесного, що єдиною назвою, яку Всемогучий вважав відповідною для нього в тих обставинах, була назва „червяк”, — з нього? Так! Чи це можливе? Чи могло зійти з такого низького джерела щось таке прекрасне, високе, бліскуче, як Зоря? Так, могло, бо в Бога все можливе. І ця Зоря, вічна в Своїм існуванні і в Своїм місці, мала зійти з Своїї орбіти до Якова, мала прийняти на Себе ество Якова, і Своїм сходом дати світло Ізраїлю.

Небесні ества мають силу притягання, свого роду магнетизм; прикладом того є глибокий вплив, що його має місяць на земні води, спричиняючи приплив і відплив з незмінною правильністю.

Від хвилини своєї появи в людському тілі по сьогоднішній день Ісус з Назарету має глибокий вплив на людство. Він довершив того, чого ніхто інший не був в силі довершити. Він натхнув негідників до святого життя, себелюбів до крайньої самопосвяти, слабих до великої відвa-

ги і шляхетності. Він змінив вдачу тих, що вповні довіряли Йому. Він перетворив їхню ненависть в любов. Одним словом, Він доконав найбільш революційних перемін у людстві. Його пам’ятають і подивляють сьогодні, коли імена інших великих осіб, що з’явились були на небозводі людської історії, втратили своє значення або попали в повне забуття. Йому покоряються не з страху, але з причини Його дійсності, Його зверхності над усіми створеними ествами і предметами, і з причини Його відкуплюючої любові.

Про Нього було провіщено, що Він дасть красу замість попелу, одежу слави замість сумовитого серця, сцілення сокрушених серцем, зір сліпим і визвіл на волю невільникам. Про Нього було провіщено, що ті щедрі дари Він роздаватиме людям, під час Свого тимчасового перебування між ними; а коли Його діло відкуплення буде довершене, Він вернеться назад на небо, звідки прийде; що Він виле ще інші дари навіть на тих, що противні Його волі, та що Господь Бог може перебувати між ними (Ісаї 61:1-3; Псалм 68:18).

Шукайте, де хочете, ніде не найдете нікого іншого, що відповідав би численним і різноманітним описам старозавітних пророків, —крім одного зневажаного Назорея, Ісуса з роду Давидового, потомка Якова.

Зоря із Якова. Тут маємо з’єднаними дві скрайності, небо обєдналося з землею, Бог і чоловік злучилися в одно.

Із слів пророків бачимо, що те Світло мало зійти з темряви, — а в якій темряві відбулось народження і було місце народження й дальншого оточення Ісуса в Галилії! Казали Його вороги до одного з Його потайних учеників: „Пророк з Галилії не встає”. Але не Галилея,

а Витлеєм, містечко Давида, було тим місцем, де вперше з'явилася Зоря. Витлеєм, мале й неважне місто в Юдеї. Як пророк Михей провістив, так і сталося.

Про Месію пророки провіщували, що Він змінить хід світових справ. І чи був коли народжений з жени син, що мав би такий велетенський і тривалий вплив на людські справи, як Ісус Назорей? Якби Його вплив не поширився був поза межі країни Його народження, Його діло мало б теж велике значення; але факт, що вплив Його особистості і Його слів дався відчути в цілому світі, та що Він лишив слід Свого впливу на культурних расах далеких країн, як теж на неосвічених, диких племенах у джунглях, свідчить про те, що Він був тою Зороєю, що мала зійти від Якова.

Музика, мистецтво, література, законодавство — все те відчулло вплив Того, що народився в скромних обставинах одної ночі в Витлеємі. Він змінив людський рахунок часу так, що для незліченних мільйонів населення землі історія подіlena тепер на два розділи: той, що був перед Його народженням, і той, що слідував після Його народження.

В Ньому є історичний магнетизм, докорінно інший в своїй якості і розмірах від магнетизму інших видатних особистостей, що з'явилися коли-небудь на цій смертній сцені, включно з Конфуцієм, Магометом і Буддою.

І як зоря, що мерехтить у темряві небозводу високо понад усіми земними речами, є одночас-

но похожа матеріально, але істотно різна від землі, так Ісус Христос Своєю людською природою похожий на нас, а проте Своєю божественністю відрізняється від усіх синів людських.

„Він... підняв угору смиренних”, сказала Марія. Справді, Зоря, що зійшла із Якового роду, підняла вгору Його народ; це підняття було наслідком Його подвійного підняття. Він був піднятий на хрест між небом і землею, де віддав Себе як жертву за гріхи людські (Ісаї 52:13; 53:1-12). І пізніше, Він був піднятий Богом Отцем по Його правій руці в небі (Псалтьма 110:1), як Посередник Нового Заповіту, опечатаного власною кровлю Месії, що „промовляє лучче ніж кров Авелева”.

Коли прийшла пора для появилення Месії, духовна пітьма і сліпота Ізраїля були сильні і можливість пізнання ним новоз'яблениго Сина і Зорі була така далека, що Всемогучий Бог підбав, щоб були небесні свідки і людські свідки того факту. І коли Ісус народився в Витлеємі Юдейськім, прийшли Мудрі з далеких країн, питуючи, де народився Цар Жидівський, бо воно бачили зорю Його на сході і прийшли, щоб Йому поклонитися (Маттея 2:2).

Небо й земля з'єдналися, щоб бути свідками сходу великого нового Світла в Ізраїлі і для Ізраїля.

Ті погани-чужинці прийшли з далеких сторін і шукали Того, що був народженим (не призначеним, як Ірод) Царем Жидівським, а, найшовши Його, поклонились Йому.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ СЛАВТЕ ЙОГО

Не в царських палатах пишних,
Не в шовкових подушках,
Спас прийшов, щоб всіх нас грішних,
Рятувати у гріяхах.

Сіно, ясла, вігкі стіни,
Ось притулок для Царя.
Замість лямп Йому світила,
З неба темного зоря.

Не було земної паради,
Лиш хор ангелів співав,
І в палати й бідні стріхи,
Він про радість сповіщав.

І рознесли ту новину,
І по селах і містах,
Що післав Господь Дитину,
Що була на небесах.

Бють в тривогу у столиці,
Розсилають злих людей,
Плачутъ бідні Рахилиці,
Що лишились без дітей.

Від того часу й по нині,
Нема місця для Христа,
Й спочиває у вертепі,
Так світ прийняв Царя.

ШУКАННЯ МИРУ (НА ЗЕМЛІ ВПОКОЮ)

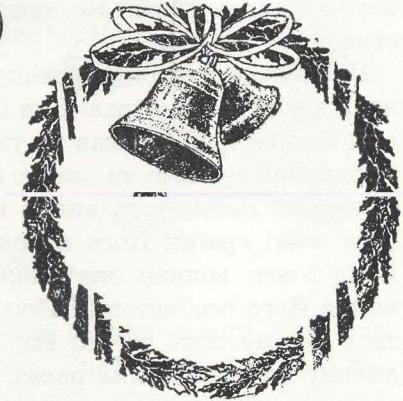
Коли наближається ще одно Різдво, світ все ще з надією шукає миру. Хоч на протязі минулого року відбулося багато конференцій і було пролито багато крові, „на землі впокій” все ще не досягнений людством. Гамір боротьби все ще заглушує пісню ангелів.

Якщо люди не спроможні найти формулу для миру, в тому нема вини Бога. Ізраїльтяни пробували обвинувачувати в тому Бога, кажучи: „Хиба ж Ти лиш обманював народ сей і Єрусалим, говорючи: Мир буде в вас; а се ось меч доходить до душі?”

Але Господь відповів: „Позмивай же ледарство з серця твого, Єрусалиме... Твої то путі й учинки твої наростили тобі оце” (Єремії 4:10-18). Писання вчить нас, що війна є наслідком гріха, що лежить в серці людськім, а мир є ділом правди (Ісаї 32:17). Мир не може бути за-безпечений ані силою зборі, ні міжнародними договорами. Людські серця мусять змінитися — а це може статися тільки через Христове благовістування.

В Писанні сказано: „Господь дарує супокій народові свому” (Псалтьма 29:11). Саме слово Єрусалим означає „місто впокію”, і Бог послав Сина Свого до того міста, щоб приніс впокій Своїм благовістуванням; але вони відкинули Його, бо не хотіли відректися своїх гріхів та підкоритися Слову Його. Одного дня Ісус сидів на горі над містом і заплакав тому, що Єрусалим не зрозумів того, що було потрібне для його впокію (Луки 19:42). Те місто відмовилось прийняти Того, що прийшов, „щоб направити ноги наші на дорогу впокію” (Луки 1:79). Кожна нова сутичка між Арабами й Ізраїльтянами та інші воєнні події повинні пригадати нам, що треба молитися за дію Євангелії — бо тільки Христос може усунути причини війни з людських сердець в цілому світі.

Всі ми можемо причинитися до всесвітного миру, коли дозволимо мирові Божому правити в наших серцях. Що є мир? Хтось сказав: „Мир це такий стан, в якому нема бажання не-самовито домагатися неможливого задоволення, стан, в якому нема злиднів, муک сумління,

ні болю”. Якщо ми коли почувались, як бурхливе море, що не може втихомиритись, ми пізнали, що злому не може бути впокою. Ми хотіли втіхи, і не нашли її. Ми старалися робити добре, але не мали успіху. Ми були сповнені внутрішньої боротьби і невдоволення. Тоді прийшов Ісус і сказав, як до бурхливих хвиль на Галилейському морі: „Впокій!”, і тепер уже нема внутрішньої бурі. Ми в мірі з Богом, в мірі з собою самими, в мірі з усім людством. Спочивасмо вдоволені в руках Божих так безпечно, як безлечно спочивало Дитятко Христос в руках Марії в Витлеємі.

Один чоловік, що найшов впокій в Бозі, сказав: „Богу дякувати, я можу тепер лежати спокійно вночі, не турбуючись тим, чи я пробуджуся в цьому світі, чи в іншому”. Як сказав псальмопівець, з Богом при нашему ліжку можемо почуватись безпечними, що не стається б.

Бог вимагає слухняності. Бог вимагає покори. Якщо б ангел небесний з'явився був єрусалимським священикам та іншій духовній старшині, та сказав їм, що в „місті Давидовому” народився їм Спас, то ледве, чи вони цим зрадили б, — ледве чи вони поспішили б до Витлеєму, щоб своїми очима побачити ту „ознаку”, Дитинку сповіту, лежачу в яслах. „Потреби Спаса вони не відчували, про всіх людей решта світу, вони не дбали, а до Витлеєму вони не пішли б, бо для них був малий між тисячами в Юдеї”, а гордий та славний Єрусалим пишивсь своїм багатим храмом, де всі важні події були сцентровані.

Але ті прості пастухи, що сторожили отари своєї. Бог бачив їхнє серце, і їм, отже, з'являється ангел, та звіщає про радість велику, що буде всім людям. До Витлесому поспішили пастухи, залишили свою отару, вони були певні, що отару буде стеріг ангел небесний, поспішили з покорою та з подивом і вдячністю серця, прийшли та й побачили Дитятко лежаче на сіні. Емануїл, „з нами Бог”, Ісаї 7:14. Поклонімось перед ним. Він є Бог кріпкий Ісаї 9:6.

Він є Князь Миру Опокою Ісаї 9:6. Божа воля така, щоб люди в сучаснім світі жили в мирі покою, — Бог бажає миру опокою, наш Господь Ісус Христос прийшов на цей світ, щоб принести нам спокій, мир. Він бо наш спокій, Єфес. 1:4. Його послідне завіщання своїм учням було: „Спокій Я зіставляє з Вами; Мій спокій (мир) Я вам даю” Єван. Йоана 14:27. В сучаснім світі боротьби та напруження зустрічаємо аж надто, тільки від Господа Князя Покою, можемо ми одержати цей спокій” Філ. 4:7.

Він є Спаситель світу. Ісус Христос прийшов на цей світ, як Спаситель. Світ у ту пору потребує Спасителя, Єфес 1:1-5. В день Його народження Мудреці принесли йому дари. Питання всім нам, що принесем ми Йому на Його народження? Принесімо Йому те, що дасть Йому радість: 1) Нашу вдячну любов, якою Він полюбив нас 1 Йоан. 4:19; Йоана 14:21). 2) Принесімо Йому правдиве духовне поклонення Мат. 2:11. 3) Принесімо Йому нашу покору, служяність, наше сердечне служіння кожного дня.

НАРИС ПРОПОВІДЕЙ

Павлові три роди людей (1 Кор. 2:14; 3:1)

I. Природний чоловік (1 Кор. 2:14).

1. Він не є навереною людиною (1 Петра 1:23).
2. Він може бути релігійною людиною (Якова 1:26).
3. Він може бути освіченою людиною (Діяння 22:3).
4. Він мертвий гріхами (Єфесян 2:1).
5. Він не має духовного життя (Єфесян 4:17, 18).
6. Він не має духовної проникливості (1 Кор. 2:14).
7. Він без Бога і без надії (Єфесян 2:12).

II. Тілесний чоловік (1 Кор. 3:1-4).

1. Він може бути Християнином (1 Кор. 1:2 з 3:1).
2. Він як дитина (1 Кор. 3:1).
3. Він не поступає вперед духовно (1 Кор. 3:2).
4. Він іде дорогою тіла (1 Кор. 3:3; Римлян 8:7).
5. Він пристосований до світу (Римлян 12:2).
6. Він спричиняє поділ в Церкві (1 Кор. 3:4; 1:10-13).
7. Він видає плоди тілесності (Жидів 5:11-14).

III. Духовний чоловік (1 Кор. 2:9-16).

1. Його веде дух (Римлян 8:14).
2. Він не є від світу (Йоана 17:16).
3. Його не розуміє світ (1 Йоана 3:1).
4. Він має ум Христа (Філипян 2:5).
5. Він шукає глибших речей Божих (1 Кор. 3:1, 2; Псал. 1:2).
6. Він спроможний перемогти світ (1 Йоана 5:4, 5).
7. Він видає плоди Духа (Гал. 6:16-22).

IV. Висновки.

1. Ми належимо до одної з трьох кляс.
2. Ми повинні спитати себе, де ми є.
3. Ми повинні бути цілком за Христа.

УСІМ НАШИМ ШАНОВНИМ ЧИТАЧАМ
ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ПАЛОМНИКА ТАКОЖ
УСЬОМУ НАШОМУ БРАТСТВУ ТА НАШО-
МУ НАРОДОВІ ПО СВІТОВІ, БАЖАЄМО ВІД
ГОСПОДА БОГА НАШОГО РЯСНОГО БЛА-
ГОСЛОВІННЯ. РАДІСНИХ СВЯТ РІЗДВА
ХРИСТОВОГО ТА ЩАСЛИВОГО НОВОГО
РОКУ!

РЕДАКЦІЯ
ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ПАЛОМНИКА

Не забудьте жертвувати на видання „Євангельського Паломника”. Ваша жертва поможет редакції далі ви-давати цей потрібний журнал.

БІБЛІЙНІ ПИТАННЯ Й ВІДПОВІДІ О ЛЮДИНІ:

ПЕРШЕ ПИТАННЯ Й ВІДПОВІДЬ

I. НАРОДЖЕННЯ БЕЗЗАКОННИКА

Псалмъа 58:3.

II. ІМ'Я БЕЗЗАКОННИКА

Приповісток 10:7.

III. ДУША БЕЗЗАКОННИКА

Приповісток 21:10.

IV. ДОРОГА БЕЗЗАКОННИКА

Приповісток 4:19.

V. СМЕРТЬ БЕЗЗАКОННИКА

Псалмъа 73:4.

VI. ПОХОРОН БЕЗЗАКОННИКА

VII. ВІЧНА ДОЛЯ БЕЗЗАКОННИКА

Псалмъа 9:17.

ДРУГЕ ПИТАННЯ Й ВІДПОВІДЬ

Народ

I. ПРОКОЛЕНИЙ ЗА СВІЙ ГРИХ

Псалмъа 22:16.

II. ВІДКРИТИЙ ДЛЯ СВОЄЇ ПОЖИВИ

Псалмъа 145:16.

III. ПІДНЕСЕНИЙ ДЛЯ СВОГО БЛАГО- СЛОВЕННЯ

Луки 24:50.

IV. СИЛЬНИЙ ДЛЯ СВОЄЇ ОБОРОНИ

Псалмъа 138:7.

V. СІЦЛЕННИЙ ВІД СВОЇХ СЛАБОСТЕЙ

Марка 1:41.

VI. ЗАСПОКОЄНИЙ В СВОЇМ СТРАХУ

Йоана 10:28.

VII. СХОВАНИЙ ДЛЯ СВОГО ПРИГОТО- ВАННЯ

Ісаї 49:2.

ТРЕТЬЕ ПИТАННЯ Й ВІДПОВІДЬ

Три ознаки часу

I. ВІДХІД ВІД ВІРИ

1 Тимотея 4:1.

II. НЕСЛУХНЯНІСТЬ СУПРОТИ РОДИЧІВ

2 Тимотея 3:2.

III. ЗНЕВАЖАННЯ ДОБРОГО

2 Тимотея 3:2.

ДЕНЬ ПОДЯКИ

(Продовження зі стор. 13-ої)

ня. Хоч перетерпіли тяжку і страшну зиму — та тепер в осені 1621 року побачили, що Божа мила рука є над ними.

Коли побачили це благословення, скликали вони своїх Індіянських сусідів та зробили великий бенкет, і заки прийняли цю страву, то всі Пілгрими піднесли свої уста та серця в славі до Бога, дякуючи Йому за все, що одержали — за хліб, за життя, за притулища для родини та найбільше за цей Богом даний край, де можуть у свободі прославляти та служити Йому.

Від того часу, кожний рік Пілгрими сходилися разом на бенкет і віддавали подяку Богові, так що цей день, ДЕНЬ ПОДЯКИ є святом досьогоднішнього дня в Злучених Державах Америки.

А тепер, за що ми будемо славити Бога? Нам тяжко, смутно, і не так як ми бажаємо. Але як думаете про тих Пілгримів, чи їм добре було? Чи ж вони не переживали тяготи, смерті і смутку? Так, переживали, та вони мали стільки вдячності в душі своїй за те, що Бог їм помог, що вони з охотою славили Бога і віддали Йому подяку. Хай цей день подяки не переходить без нашого славлення Господа за всі Його подаяння та благословення.

„Хваліте Господа в святині Його!
Хваліте Його в ширині сили Його!
Хваліте Його за діла Його велики!
Хваліте Його по великості величчя Його!
... Все що дішає да хвалити Господа!
Аллілуя!”